

РАКОВИНИ

Слушай въ часа на прилива какъ диша пълноводниятъ океанъ,
гледай какъ тежко се вгъва необятната му гръдъ медносиня.
Но иде отливътъ — бѣлогривото воинство вдига своя станъ,
за да завладѣе тамъ въ безкрая — американската твърдиня.

Ще утихне оголеното крайбрѣжие, и въ черната му дланъ,
срѣдъ пѣска и водораслитъ ще блеснатъ влажни раковини. —
И азъ ще събера въ шепата си — за да нанижа единъ герданъ,
който ще занесе като споменъ въ своята далечна родина.

Въ дни на пустошъ и задуха, въ дни безрадостни и безвестни,
всѣко зърно ще ми припомня единъ тукашенъ день или мигъ, —
океанския просторъ, вѣтъра, скалитъ черни и отвесни,

мачтитъ на хоризонта, и на чайкитъ острия викъ, —
пълноводния, волния приливъ на моя животъ многоликъ,
следъ който като дребни раковини — останаха тѣзи пѣсни.